

מד:

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

[illegible]

תנאי לשגשוג משום דבעינן יסוד (סנהדרין: תר"ח) שאם יהיה בו' דמצי' לסימור הא מני תנא דבי ר"ה היא. וכן פ"ה הרו"ה במס' קיטין דהך ברייתא אמר' כמאן דמני הוא דמא' (ג'ל"ו: ע"כ מועמ' קודם

[illegible]

מד:

ההקפה ברגל. ואין היין בידו ולמאזנה בעלמא מפני שכל העולין לשאר דברים פוין לימין ומקפישין
 שם ונותנין לו יין לנסך אבל שאר הכנים שהיונה בנסכים בפיים לא זכה לעבודה
 עולים דרך מורה. כשהן עולין לכבש במורחו אבל שפתו עולין שהרי
 כל רחשו של כבש וכשהוא יורד יורד בשפת מערביו של כבש: הי"ג חוץ מן העולה לג' דברים הם

חטאת העוף כיצד היתה נעשית.

משום דדס חטאת קודם
לעולה מפרש חטאת תחילה: **מגופה**
של חטאת. מדכתיב והוא מדס החטאת
ולא כתיב ולקח דמשמע כצלי:
אוחז בראש ובנוקף ומוזה. תימיה
דלא צעי הכא מאי קאמר
דקצעי פ"ק לחולין (דף נב):

ואיזה זה קיר התחתון. דלא קיר
העליון פעמים שהוא מתמלה
לסובב אס עושה למעלה מן הסובב
דקיר העליון הו מן החוט עד הקרנות:
קמ"צה וחפ"נה. צכולהו תנינא
עבודה קשה:

ראשה ממול ערפה ואינו מבדיל ומוזה מדמה על קיר המזבח שירי הדם היה מתמצה^ה על היסוד יואין למזבח אלא דמה וכולה לכהנים: **גמ'** ת"ר^ו וזהו מדם החטאת מגוף^ה החטאת הא כיצד אוחו בראש ובגוף ומוזה. על קיר המזבח ולא על קיר הכבש ולא על קיר היכל ולא על קיר אולם ואיזה יזה קיר התחתון או אינו אלא קיר העליון ודין הוא ומה בהמה שעולתה למטה חטאתה למעלה עוף שעולתו למעלה אינו דין שחטאתו למעלה ת"ל^ז והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח קיר שהשירין שלו מתמצים ליסוד ואיזה יזה קיר התחתון ונעביד מעילאי והדר נעביד מתתאי אמר רבא מי כתיב

מקצתה ימצה כתיב דממלא משמע אמר רב זוטרא ר' מנחם אמר רב
 מולקין חטאת העוף יאוחז גפיו בשתי אצבעות ושתי רגליו בשתי
 אצבעות ומותח צוורה על רוחב גודלו ומולקה במתניתא תנא ציפרא מלבר
 בשתי אצבעות ושני רגליו בשתי אצבעות ומותח צוורה על רוחב
 אצבעותיו ומולק וזו עבודה קשה שבמקדש זו היא תורה זו והאיכא
 מקמצה וחפינה אלא אימא זו עבודה קשה מעבודות קשות שבמקדש:

מתני׳ ^אהעולת העוף כיצד נעשית עולה לכבש ופנה לסוכב בא לו לקרן דרומית מזרחית היה מולק את ראשה ממול ערפה ומבדיל ומיצה את דמה על קיר המזבח ונטל את הראש והקיף בית מליקתו למזבח וספגו במלח וזרקו על גבי האשנים בא לו לגוף והסיר את המוראה ואת הנוצה ואת בני המעיים היוצאין עמם ^בוהשליכן לבית הדשן ישיסע ולא הבדיל ואם הבדיל כשר ספגו במלח וזרקו על גבי האשנים לא הסיר המוראה ולא הנוצה ואת ^גבני מעיים היוצאין עמם ולא ספגו במלח כל ששינה בה מאחד שמיצה את דמה כשירה ^דההבדיל בחטאת ^הולא הבדיל בעולה פסול ^ומיצה את דם הראש ולא מיצה דם הגוף פסול דם ^זהגוף ולא מיצה דם הראש כשירה ^חחטאת העוף שמלקה שלא לשמה מיצה ^טדמה שלא לשמה לשמה ^יולא לשמה או שלא לשמה ולשמה פסול לעולת העוף כשירה ובלבד שלא עלתה לבעלים לשם חובה ^{יא}אחד חטאת העוף ואחד עולת העוף שמלקה או שמצינה את דמן לאכול דבר שדרכו לאכול ולהקטיר דבר שדרכו להקטיר חוץ למקומו פסול ואין בו כרת חוץ לזמנו פיגול וחייבין עליו כרת ובלבד שיקריב המתיר כמצותו כיצד ^{יב}קרב המתיר כמצותו מלק בשתיקה ומיצה הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ומיצה הדם בשתיקה או שמלק ומיצה הדם חוץ לזמנו זהו שקרב המתיר כמצותו כיצד לא קרב המתיר כמצותו מלק חוץ למקומו מיצה ^{יג}הדם חוץ לזמנו או שמלק חוץ לזמנו ומיצה הדם חוץ למקומו או ^{יד}שמלק ומיצה הדם חוץ למקומו או ^{טו}שמלק ומיצה הדם חוץ למקומו

שְׁמִי אֲצַבְעוֹתַי אֲצַבֵּה וְאָמַרְהִי גִבִּי קִמְיָה נְמִי מִיָּא וְזוֹ הִיא עֲבוֹדָה קָשָׁה שֶׁרִיר לִמְחֹק בְּגוֹדֵל וְהַקּוֹמָן מְזוּרָךְ וְכֵן בְּחִפְזָם יוֹם הַכַּפּוּרִים נְמִי מִיָּא וְזוֹ הִיא עֲבוֹדָה קָשָׁה וְתוֹרִייהָ בְּסֵדֶר יוֹמָא בְּהַקְשָׁה מַעֲבֹדוֹת קָשׁוֹת. כְּלוֹמֵר אַחַת מֵעֲבוֹדוֹת קָשׁוֹת שֶׁנִּמְקָדָשׁ בְּמִתְנִי' עֵלֶּה בְּכַבֵּשׁ לְפִי שְׁנַעֲשִׂית לְדִרּוּמִים מִזְרָחִים. כְּדֹאמְרֵן שֶׁקְרוּבָה לְבֵית הָדָשׁ: וּמִבְדִּיל בְּשֵׁנִי סִימְנִין כְּדִלְיָף בְּהֵכֵל שׁוֹמְטִין וְעֵרֶפְרָה לְמַטֵּה לְעַד הָאֲגָפִים מוֹל הַרְוָה אֶת הָעוֹרֹף: וְהִקִּיף אֶת צִוִּם מְלִיקָתוֹ לְמוֹצָא. סוֹמְכוֹ מִקְנָחוֹ בְּמַלְאָה. הַמַּלְאָה הַמּוֹצֵא כְּדֹאשׁ הַמּוֹצֵא כְּדֹכָחִיב וְכֵן קָרְבֵּן מִנְחָתָךְ בְּמַלְאָה תִּמְלֵךְ וְיִקְרָא מִקּוֹמוֹת הַמֶּלֶךְ נְתוּנָה בְּיִשְׁכַּת הַמֶּלֶךְ וְעַל גִּבִּי הַכֶּבֶשׂ וְזִבְרָאשׁ הַמּוֹצֵא: מוֹרָא: זָפֵק: נוֹלָא. וְהִפֵּק: שִׁיעַ. הַגּוֹף לֵבן אֲפִיָּה: הַבְדִּיל בְּחִטָּאִים. וְהִבְרָאשׁ שְׁמוֹלָן כֵּן שְׁנֵי סִימְנִין אֶת לֵבן וְהִפְסוֹל. דִּלְכַּ שְׁנֵי שְׁהוּל לְפִי עֲבוֹדָה הֵסֵם פְּסוּלוֹת כֵּן. וְזִבְרָאשׁ מִפְּרֵס עֲטָמָא: מִיָּא דֵּם דֵּם דו'. מִלֵּאכּוֹל. חֲטָאֵת הָעוֹף: שְׁדִרְכוֹ לְהִסְקִיף. עוֹלֵת הָעוֹף: שֵׁלָא כֵּן לְשׁוֹן. אִין מוֹיָא עוֹלָה מִיַּד פִּי

תורה"ש אהא חיזה ב' רציע' לשיבוי' האי עני' תנא דבי ר' יהא. וכן פ' ה"ז"ס גמס' קיטין דהך ברימא' אמיל' דכול' לסדר על גבי האישיס' ולא לרורי' חזקין. אך כיון דבעלות בהמה וזרע' וקמטוריו על המזבח, ואחרי זה בא לו ל' רבחות' יומא ע"ג ש"ב מבואר לחז' חזירה' ופ' ה"ז"ס גמס' קיטין דהך ברימא' אמיל' דכול' לסדר על גבי האישיס' ולא לרורי' חזקין. אך כיון דבעלות בהמה וזרע' וקמטוריו על המזבח, ואחרי זה בא לו ל' רבחות' יומא ע"ג ש"ב מבואר לחז' חזירה' ופ' ה"ז"ס גמס' קיטין דהך ברימא' אמיל' דכול' לסדר על גבי האישיס' ולא לרורי' חזקין. אך כיון דבעלות בהמה וזרע' וקמטוריו על המזבח, ואחרי זה בא לו ל' רבחות' יומא ע"ג ש"ב מבואר לחז' חזירה'

קדשי קדשים פרק שישי זבחים

זאת ^{היא} עולה והיין צידו ופנה לשמאל
י ימין יפנה ולמה לו להאריך הילוכו
ועולין דרך מערב ויורדין דרך מערב
ועולין דרך ימין ויורדין דרך ימין:

שְׁמַאל הוּא. מַעֲרֵבוֹ שֶׁל כֶּסֶף
שְׁמַאל הוּא כֶּסֶף הָאֵשׁ פָּנָיו לְמוֹצָא: מֵאִי
יֵמִין. דְּקַתְּנִי בְּסִפְאָה יֵמִין דְּמוֹצָא
שֶׁהַמוֹצָא פָּנָיו לְדָרוֹם וְיֵמִינוֹ לְמַעֲרָב:
וּמֵאִי שְׁמַאל. דְּקַתְּנִי בְּרִישָׁא שְׁמַאל
לְדִבְרָא: אִידִי וְאִידִי דְּרִישָׁא וְדִסְפִּיא:

מִתְנִי' ואינו מְדִיל. הראש מן הגוף אלא סימן אחד לבדו מולק דכתיב זה ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יִדְּלִי (ויקרא ה) ובהכל שוחטין (חולין דף כא:) ילפינן דכסימן אחד הוא: ומוהו. אוחז בצוץ עצמו ומוהו: כיה ממחלה. שמקיף ומתקרב ציט מליקתו למחזה ודומות בקיר והדס ממחזה ויורד ליסוד שהרי למטה מן החוט היא נעשית וכניסת הסובב למעלה הימנו: ג' מגוף של חטאת. שלא יזה לא כלי ולא כחצבע אלא אוחז בצוץ עצמו ומוהו: קיר הפחיתון. שלמטה מן החוט: כהמה שעולה למטה. כדאמרן בפ"ק (לעיל דף י:) דכתיב כחטאת כהמה מחטאת דמה אותה דמה למעלה ואין אחרת דמה למעלה: חטאת למעלה. דקרנות כתיבי זה ^ט: עוף שעולשו למעלה.

דלילף לקמן ציירקין (דף סא.)
והשירים שלו. כשזמה הדס שזמה
ומתמחה ליסוד: ואיזה זה קיר התחטון.
[ו] עפים שהוא מתמחה לשובצ
כשהוא עשהו למעלה מן הסובצ דמן
החוט עד הקרנות קיר העליון הוא
אבל קיר התחטון כולו למטה מן הסובצ
שהחוט למטה מן הסובצ אמה:
ונעבד מעילאי. הזאמה יעשה למעלה
והדין נותן כדאמרן והדר נעבד מיאי
ומתחיל דכתיב: מי רציב ימאי
ימא רציב. אל הוה רציב ימא הוה
משמע שמוהיר את ההבן שיחור וימאה
אחר הזאה, השתא דכתיב ימאה משמע
נמי לענין הזאה [ו] דממילא יהיה דס
מאי אכל היסוד: אוהו שני גפיה
בשני אצבעות. גוף העוף על כפו
מבפנים ומבחוץ שני רגליה בין אצבע
קטנה ורת [ו] לקמליה ושני גפיה בין
אמה לאצבע: ומוחם וזארה רגויה

התחמקו מותם על רוחם החייון של
גודל שמכנים האורח בין אצבע לגודל
מנחם הגרון לזר גדולו ומותחו על
גודלו והעורף מלמעלה ומולק: **ציפרא**
מלצר (כמו שאנו **א**) עושים על **ג**
היד אלא שהפוך פניו של עוף על **ב**
אז ירו שיאה העורף למעלה: **מוסה**
זוארו הגרון על רוחם הפנימי **א** של

[illegible]

זוהר גם כאן, אבל אין מצוה בדבר. כן נראה לי ברור
המשנה ולשון ה"מ וזוהר על גבי נאשים, נראה
הוא מסמך את ההפך והעור של עם הנוצה ואת בני מעים
הוא צריכה בגדי כהונה, והיינו אפילו זה ג"כ
צריך לכוין הששה דברים כמו בוביחה (שם מלא קטן)

לא היה לו למלוך רק רוב סימן אחד כיון להכשירו דעוף בראש
 עקנו סלי: **אודו** בראש ובגוף וזוהי. עין בהשמות בסוף
 סוכב עולה העוף והמלכות בהמה, ולמטה מן הסוכב חמה ש
 (חמה) גורלו וזאתו וזל עמנו מולק, כי כל העבודה נעשית בימי
 ר' דמשמע בגמרא, גדל המלכות העוף כחב לא יבדלו והי"ס
 שר פקדו (סוף ח.ה.) חמור לידבר אודחם בעוף, ממש
 אלף לאחר שסיים סימן שלם דמסביר לא איירי קרא תנאין:

מסורת הש"ס

(א) ת"כ ויקרא חובה פ"ח
(ב) ה"ה, (ג) (יומא מו: מט:)
מנחות יא, (ד) (לעיל נד. מנחות
ז' ע"א) (ה) (ע' מ' לקמן סה: ד"ה:
הכדילי, (ו) ת"כ ויקרא נדבה
פ"ט ה"ז, (ז) מעילה ט,
(ח) (ע' מ' לקמן סה: ד"ה:
כילעל, (ט) ויקרא ד

תורה אור השלם

1. והיה מדים החטאת על קיר המזבח והנשאר בדם ימצה אל יסוד המזבח חטאת הוא: ויקרא ה, ט

שינויי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

[illegible]

או דוקא זורק אלא יכול לסדרו
מקודם נותן מלח על גבי הראש
איים עמה ומשליכם לבית הדרשן.
שר ועי' משל"מ. וגם נראה דגם

אימנן אחד, וי"ל דאין זה אלא דיעבד
 סכת: קיר שהשירים שלו מתמצין
 הסובב לחוט הסיקרה לחטאת העוף,
 ולכן היתה עבודה קשה. ובמחמית'
 יבדיל יותר מכשעור שחיטה והיינו
 הא לכתחילה צעינן שנים אף צעוף.